

— Маркиза, какво струва единъ животъ безъ вашата усмивка: тъй както никоя пролѣтъ не е възможна безъ милостъта на слънцето. Подарете единъ лжчъ отъ вашия погледъ, за да направите щастливъ вашия слуга за презъ цѣлъ животъ.

Той се поклони още по-низко и по-тържествено; брадата му се допираше до гърдитѣ. Една леля получи нервна криза и размаха кърпата си, двама лакеи се притекоха съ одеколонъ и салфетка, задъ драпериитѣ се показа дискретно напудрената гримаса на бръснаря, държащъ клистиръ и нагорещени щипци. Най-сетне донесоха единъ жълтъ папагалъ който крещѣше безучастно: *allez, maman, ça va!*

Тогавя задъ колонадата се яви маркезе ди Буоновете, запушилъ съ ржце ушитѣ си. Той мина като сѣнка, съ видими признаци на отчаяние, после се спрѣ задъ гърба на малката маркиза и едва можа да пришепне на ухото ѝ, вдигайки се на прѣсти:

— О, тоя вѣченъ шумъ, който ми пречи да мисля за васъ. Ахъ, маркиза, ако бихъ могълъ да ви отведа далечъ, далечъ, въ райския блѣнъ на душата ми, дето само ангели шепнатъ името ви, *pianissimo, pianissimo...* Моитѣ чувства сж една единствена пѣсень, въ сърцето ми извираатъ хармонии, въ които се кжпи вѣчно вашиятъ образъ, о, животътъ ми е нѣкакъвъ неземенъ, безименъ снь, защото е посветенъ само на васъ...

Маркезе ди Буоновете спрѣ внезапно. На две крачки отъ него се гледаха въ очитѣ Ибрахимъ Хасанъ и херцогъ де Сентъ-Обри, конвоиранъ отъ